

Michael L. Printz-díjas, kiemelkedő ifjúsági regény

JELICOE ROAD

„Jóságos ég, ez lenyűgöző!”

– J. Arkin, *amazon.com*

fine
selection

MELINA MARCHETTA

MELINA MARCHETTA

JELICOE ROAD

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Danielnek és Maxnak

ELŐSZÓ

Apám százharminckét percig haldoklott.

Számoltam.

A Jellicoe Roadon történt. A legszebb úton, amit valaha láttam, ahol a fák szellős kupolát alkotnak, mint egy alagút Shangri-Lába¹. Az óceánhoz tartottunk, több száz kilométerrel odébb, mert látni szerettem volna, és apa azt mondta, ideje, hogy mi négyen nekivádjunk ennek az utazásnak. Emlékszem, megkérdeztem, mi a különbség a kirándulás és az utazás között, mire apám azt felelte: Narnie, szívem, amikor oda-érünk, megérted. Ezek voltak az utolsó szavai.

Szinte azonnal meghallottuk őt. A másik autóban, ami olyan mélyen beleékelődött a miénkbe, hogy már nem is lehetett megállapítani, hol kezdődik az egyik és hol végződik a másik. Azt mondta, Tate-nek hívják, majd átpréselte magát az üvegen és az acélon, miközben átmászott saját halottain – csak hogy Webb-bel és velem legyen; hogy a kezét

¹ Képzletbeli, misztikus, idilli hely James Hilton *A Kék Hold völgye* (1933) című regényéből, mely később a földi paradicsom szinonimája lett.

nyújtsa, amibe minden erőnkkel belekapaszkodhattunk. Aztán egy fiú, Fitz hajtott arra lopott biciklijén, és megmentette az életünket.

Valaki később megkérdezte tőlünk:

– Nem csodálkoztok azon, hogy senki nem járt arra hamarabb?

Csodálkozni?

Hát nem tudod, mi történik, amikor azt látod, hogy a szüleidet fekete hullazsákokba teszik a Jellicoe Roadon, mintha csak a szemetet szednék össze.

A csodák meghalnak.

ELSŐ FEJEZET

Huszonkét évvel később

A fiúról álmodom a fán, és épp abban a pillanatban, amikor meghallanám a választ, amire már régóta várok, az elemlámpák fénye kibránt a tisztánlátás lehetőségének oly tökéletes pillanatából, amit aztán az emberek életük végéig emlegetni szoktak. Ha hajlamos lennék a drámára, azt képzelném, hogy sóhajaimat az iskola falaitól a lent elterülő városig is hallani lehet.

Felmerül a kérdés: „Minek ide elemlámpa?” Ha felkapcsolnám az ágyam melletti lámpát, az sokkal kevésbé lenne feltűnő és drámai. De egyvalamit az elmúlt öt évben megtanultam: a melodráma különös szerepet játszik a Jellicoe Iskola életében. Így, miközben a végzősök szája mozog, és kezük fenyegetően felém nyúl, az álmomra gondolok a fiúról, mert abban *megnyugvást* találok. Tetszik ez a szó. Ez lesz számomra az év szava. Van valami abban a fiúban, amitől úgy érzem, tartozom valahová. Tartozni valahová. Kötődni valamihez. Különös szavak, de a jelentéstant félretéve, azonosak a *megnyugvással*.

Valahol ennek a sem itt, sem ott világnak a homályában, arról a fáról lógok, lábamat egy ág köré kulcsolva, karomat kitarva, a mámoros, tölgyfaillattól parfümös levegőt markolva. Mellettem mindig ott van az a fiú. Nem tudom a nevét, és azt sem, miért jön, miért hívogat, de mindig ott van, és folyton ugyanazt a zenét játssza egy nyolcvanas évekbeli kazettás magnóból; egy dalt a lángfákról és az el nem múló érzelmekről a hátrahagyott barátok miatt. A fiú hagyja, hogy én is csatlakozzam, és minden egyes alkalommal ugyanazt a sort énekelem. Szeme ekkor mindig könnybe lábad, ami nosztalgikus érzéssel tölt el, pedig nincs rá okom, mégis fáj. Sosem jutunk el a dal végére, és valahányszor felébredek, emlékeztetem magam, hogy legközelebb kérdezzek rá arra a pár utolsó ütemre. De valahogy mindig elfelejtem.

Mesélek neki. Sokat. A Jellicoe Iskoláról, a Városiakról és a sydney-i iskolából érkező Kadétokról. Mesélek neki a köztünk dúló, területekért vívott háborúról. És Hannah-ról is, aki a félkész házban lakik a folyónál, a Jellicoe Iskola szélén. Hannah-ról, aki túl fiatal ahhoz, hogy bujkáljon a világ előtt, és túl okos ahhoz, hogy csupán a Házunk hétvégi programjait szervezze. Hannah-ról, aki úgy hiszi, sikerült teljesen kiismernie. Mesélek neki arról az időről is, amikor nyolcadikos voltam, épp miután a Remete a fülembé suttogott, majd lelőtte magát, amikor anyám keresésére indultam, de csak félútig jutottam. Azt is elmondom neki, hogy emiatt a Kadétot hibáztatom.

A fiú a fán egyre csak zokog, amikor a Remetéről és anyámról mesélek neki, de szeme mindig felragyog, amikor Hannah-t említem. És minden egyes alkalommal megkérdezi: „Taylor, mi van a Tábornokkal, aki aznap utánatok ment? Vele mi lett?” Próbálok neki elmagyarázni, hogy a Tábornok nem olyan fontos a történetben, de ilyenkor mindig a fejét csóválja, mintha ő jobban tudná.

És van olyan alkalom is, mint most, amikor előrehajol, és emlékeztet rá, mit súgott a Remete a fülembe. Olyan közel hajol, hogy érzem tea- és szantálfaillatát, és feszülten figyelek, nehogy elfelejtssem a szavait. Feszülten figyelek, muszáj rá emlékeznem, mert valamiért úgy érzem, a mondandója lesz a válasz mindenre. Előrehajol, és a fülembe súg...

– Eljött az idő!

Egy-két pillanatig várok, hátha az álom még körbeleng, és ismét alámerülhetek abba a mindent eldöntő pillanatba. De az elemlámpák fénye bántja a szemem, és amikor arrébb tudom lökni őket, a végzősök arckifejezésének közönyös türelmetlenségét látom.

– Ha azt akarod, hogy rád ijesszünk, Taylor Markham, akkor megtesszük.

Kimászok az ágyból, felkapom a pulóveremet és a csizmámat, és magamhoz veszem az inhalátoromat.

– Flanel hálóingben vagytok – emlékeztetem őket egyhangúan. – Mégis hogy tudnátok rám ijesztetni?

Végigvezetnek a folyosón, el a felsőévesek szobái mellett. Látom, ahogy a többi tizenegyedikes lány az ajtójában állva engem figyel. Néhányuk, mint Raffaella, egyenesen a szemembe néz, de én elfordítom a tekintetem. Raffaella jelenlétében mindig érzélgős leszek, de az életemben most nincs helye a szentimentalizmusnak. Egy pillanatra azonban eszembe jutnak azok az első éjszakák a hálóteremben öt évvel ezelőtt, amikor Raffaelával egymás mellett feküdtünk, és ő meghallgatta az egyik történetemet, ami a városi életemről szólt, és amire ma már nem emlékszem. Sosem fogom elfelejteni elborzadt arckifejezését.

– Taylor Markham – mondta –, imádkozni fogok érted.

Bár ki akartam gúnyolni, és elmagyarázni, hogy én semmiben és senkiben nem hiszek, rájöttem, hogy még soha senki nem imádkozott értem. Így hát hagytam.

Követem a végzősöket le a lépcsőn, be az alsóévesek hálókörletébe.

Elvileg itt vannak a legkevésbé feltűnő helyen az ablakok a Házban. Nekem valójában sikerült mesteri szintre fejlesztenem a saját ablakomon való kimászást, de ezt sosem mertem megemlíteni a végzősöknek. Nagyobb szabadságérzetet ad, és így a hálókörlet hetedikes kémeinek sem kell megmagyaráznom minden egyes lépésemet. Én is így kezdtem. Már fiatalon kiválasztják a tagjaikat.

Egy tüske fúródik a talpamba a csizmám puha anyagán keresztül. Nem törődöm vele, csak megtorpanok, amíg tovább nem löknek. Megyek tovább, és hagyom, hadd játsszák a szerepüket.

A koromsötétben a gyülekezőkuknyhóhoz vezető csapást csak a talpam alatti lágy föld érzéséből tudom kivenni. Az egyik végzős megbotlik mögöttem a sötétben. De én továbbmegyek, szemem csukva, elmém viszont nyitva. Amióta hetedikben kiköltöztettek a hálókörletből, arra képeztek, hogy átvegyem az irányítást, ahogy azt a többi Ház jelöltjével is tették. Öt év hosszú várakozási idő, és ez idő alatt valahogy meguntam az egészet. Így, amikor elérjük a kuknyhót, majd belépünk, és megérezem a felém irányuló ellenszenv hullámain, elkezdem tervezni a menekülési útvonalamat. Csakhogy ezúttal nem nyolcadikos leszek, és nem jön velem egy nemkívánatos Kadét. Kizárólag egymagam leszek. Dickens szerint az emberi természet első törvénye az önfenntartás, és amint megbocsátom neki, hogy képes volt egy olyan szánalmas karaktert alkotni, mint Twist Olivér, megköszönöm neki a jó tippet.

Gyertyák világítják meg a vászonnal borított döngölt padlót, ahol a Házak végzősei ülnek utódaikkal, az ítéletre várva.

– Ez a hivatalos hatalomátruházási szertartás – szólal meg az előljárónk. – Az egész nagyon egyszerű. Ez itt nem demokrácia. Aki hatalmon van, az irányít. Csak akkor lehet őt elmozdítani, ha a hat Házból öt vezető aláírja a papírt, miszerint nem alkalmas a feladatra. Az előljárónak végleges beleszólása van a Városiakkal és a Kadétokkal való egyezkedésekbe. Csak neki van joga megadnia az iskolát az ellenségnek.

Richard a Murrumbidgee² Házból olyan hangot hallat, mint aki próbál elfojtani egy nevetést. Nem tudom, vajon azért, mert ennyire biztosra veszi, hogy övé a poszt, vagy csak azt az ötletet tartja nevetségesnek, hogy valaki megadja magát az ellenségnek, de a hangja idegesít.

– A legfontosabb, hogy soha senki ne szerezzen róla tudomást – folytatja az előljárónk –, főleg a tanárok és a többi itt dolgozó ne. Valahányszor a hálókörletetek felügyelője megbeszélést hív össze, csak üljetekek ott figyelmesen, de soha ne hagyjátok, hogy rájöjjenek, mi folyik itt tanítás után.

– Vagyis? – kérdezi Ben Cassidy udvariasan.

– Megbocsáss? – fordul felé az egyik végzős.

– Mi folyik itt pontosan tanítás után?

– Mit akarsz ezzel mondani? – faggatja tovább a végzős.

Ben vállat von.

– Mindenki folyton azzal jön, hogy mi minden folyik itt tanítás után, de valójában mintha semmi sem folyna itt, eltekintve talán az olyan gyűlésektől, mint ez.

– Akkor kezdetnek – feleli az előljárónk – ne beszélj ezekről a gyűlésekről.

² Az iskola Házai mind ausztráliai, új-dél-walesi folyókról kapták a nevüket.

– Nem mintha nem tudnák, mi folyik itt – folytatja Ben. – Nemrég Hannah-nál voltam, és süteményt ettünk, miközben szokás szerint vagy százegy kérdéssel bombáztott. – Körbenéz a többi jelöltre, mintha érdekelne minket a dolog. – Ő maga süti. Mmm. Mennyei. Szóval beszélgettünk, és én megkérdeztem: „Hannah, te már akkor ebben a házban éltél, amikor én idekerültem, és innen a legjobb a kilátás a Házakra, úgyhogy áruuld el, szerinted mi folyik itt tanítás után?”

– Remek, hogy pont olyantól kérdezted ezt, aki nap mint nap beszél az igazgatóval – jegyzi meg Richard. – Egy ostoba tökfey vagy, Cassidy.

– Nem sok ember közül választhattunk – szabadkozik a Clarence Ház vezetője, majd gyilkos pillantást vet Benre, és nyakon vágja. Ben visszavonulót fúj. Hetedikben legalább havonta egyszer összeverték, legtöbbször a saját Házából való felsőbb évesek. Ilyenkor gyakran meglátogatta Hannah-t, ami nagyon bosszantott, mert az ő Házának is volt felnőtt felügyelője, és hetedikben mindennél jobban utáltam, hogy osztozkodnom kell Hannah-n a többiekkel, miután egy teljes évig vele éltem befejezetlen házában. A felismerés, hogy ennyit szokott kérdezősködni, még jobban bosszant. Hannah tőlem *sosem* kérdez semmit.

– Milyen süteményt? – kérdezem Bentől. Rám néz, de a vezetője megint fejbe kólintja.

– Oké, ebből elég – szólal meg Richard türelmetlenül. – Rátérhetnénk a lényegre?

A Házak vezetői egymásra néznek, majd vissza ránk. Aztán rám.

Azonnal meghallom a szitkokat, a dühöt, a hitetlenkedést, a mérgeződés fojtott sziszegését szinte mindenki felől a teremben, kivéve a

végzősöket. Tudom, mit fognak mondani, azt viszont nem, mit érzek ezzel kapcsolatban. Gondolom, csak a szokásos érdektelenséget.

– Nem sokan örülnek, hogy téged választunk, Taylor Markham – mondja az előljárónk, túlharsogva a többieket. – Túlságosan kiszámíthatatlan vagy, és nincs jó híred. Ráadásul az ellenséggel elszökni – nem számít, milyen fiatal voltál – elég meggondolatlan lépés volt a részedről. De úgy ismered ezt a helyet, mint a tenyeredet, és régebb óta vagy itt, mint bármelyikünk, ami jelen esetben a legnagyobb előny.

Az egyik végzős a Házamból erősen megbökö a bordáim között, amivel, gondolom, azt akarja jelezni, hogy álljak fel.

– Ettől a perctől fogva – folytatja az előljárónk – nem válaszolunk semmilyen kérdésre, és nem adunk semmilyen tanácsot, úgyhogy ne keressetek minket. Többé már nem létezőnk. Holnap hazamegyünk, hogy továbbtanuljunk, aztán eltűnünk, és a szerepünk itt véget ér. Úgyhogy, elfogadod, vagy adjuk át a tisztet a következő jelöltnek.

Nem számítottam kérdésre vagy választási lehetőségre. Jobban örültem volna, ha csak közlik, hogy vegyem át az irányítást. Nincs semmi ebben a tisztségben, amit olyan kétségbeesetten akarnék. De bármelyik másik jelölt alá tartozni ebben a teremben, akár csak egyetlen másodpercig is, émelyítő gondolat, és tudom, hogy ha nem irányítok, akkor sok éjszakát megfigyeléssel fogok tölteni az erdőben, miközben befagy a hátsóm.

Amikor készen állok, bölintok, mire az előljárónk átad nekem egy lila jegyzetfüzetet és egy vastag, ropogósan összehajtott papírdarabot, valószínűleg a térképet, amely jelöli, ki mit ural a területéért vívott háborúban. Aztán a végzősök oszolni kezdenek, és olyan, mintha az egésznek semmi jelentősége sem lett volna. Amint eltűnnek, olyan, mintha sosem léteztek volna.

Visszaülök a helyemre, és lélekben felkészülök arra, ami előttem áll. A többi öt Ház vezetője felkészült a csatára. Egyetlen közös ellenségük van. Én.

– Nem akarod ezt. Sosem akartad. – Azt hiszem, a megállapítás a Murray Ház vezetőjétől jön, aki még sosem szólt hozzám. Így az elképzelés, miszerint úgy hiszi, tudja, mit akarok, felkelti az érdeklődésem.

– Mondj le, és mi öten leszavazunk – javasolja Richard, körbepillantva a többiekre. – Megszabadítunk a szenvedésedtől, mi pedig fenntartjuk a társaságot.

– Richardnak van pár remek ötlete – magyarázza a Hastings Ház-as lány.

– Te nem értesz az emberekhez, Taylor.

– És sosem jelensz meg a gyűléseken.

– És tavaly egyetlen információt sem gyűjtöttél a Kadétok ellen.

– Túl sokszor keveredsz bajba Hannah-nál. Ha téged kritizál, minket is fog.

– Egyszerűen mindenkit semmibe veszel.

Kikapcsolom a hangjukat, és próbálok visszatérni a fiúhoz a fán...

– Figyelsz te ránk egyáltalán?

– Szavazzunk!

– Csak öt szavazat kell ellene, és már nincs is hatalmon.

...vissza a fára... belelegzem a mámorító, parfümös levegőt, és hallgatom a vége nélküli dalt és a fiút egy olyan történettel, amit meg kell értenem.

– Ez a legrosszabb döntés, amit valaha hoztak.

– Mindenki nyugodjon le! Csak szavazunk, és máris vége.

– Leégette azt az átkozott mosodát, amikor az ő Házához tartoztam. Ki tudna megbízni benne?

– Mazsolás sütemény volt.

A hang áthatol a többen, és felpillantok. Ben Cassidy engem néz. Nem tudom, mit látok a szemében, de az visszahúz a valóságba.

– Mit művelsz, Ben? – kérdezi Richard halkán, fenyegetően.

Ben nem felel rögtön, Richard felé fordul.

– Az elöljáró neki adta a posztot, és ezt tiszteletben kell tartanunk.

– Nem járultunk hozzá, hogy ő legyen a vezető.

– Öt szavazat kell ellene – emlékezteti őket Ben.

– Murray? Hastings? Darling? – veszi sorba a többieket Richard.

Nem néznek rám, és ekkor rájövök, hogy ezt már egyszer elpróbálták. – Clarence...

– Raffaella szerint vissza kell szereznünk az Imafát – vág közbe Ben, mielőtt Richard belerángathatná ebbe. Lefogadom, hogy velem nem egyeztettek erről. Őt tartják a leggyengébb láncszemnek. Kivéve akkor, amikor a szavazatára van szükségük. Nagy hiba.

– Csak ezt akarjuk visszaszerezni a Városiaktól – motyogja Ben, tekintetét lesütve.

Richard megvetően pillant Benre.

– És persze a Klubház is elsőbbséget élvez – szólal meg ismét Ben, és látom rajta, hogy kezdi élvezni a dolgot.

Csend. Többtonnányi, és közben rájövök, hogy a saját szavazatom bent tarthat. Legalábbis egyelőre.

– Ki vezeti idén a Városiakat? – kérdezem.

Richardra bámulok. Felismeri, hogy maradni akarok, és a szemében tükröződő tekintet ellenére, ami árulásról, hátba szúrásról, ingerültségről, gyűlöletről, bosszúról és minden egyébről tanúskodik, nem áll le kötekedni.

– Előbb-utóbb kiderítjük – feleli.

De nekem tetszik ez a fajta hatalom.

- Ben? – kérdezem, tekintetemet még mindig Richardra szegezve.
- Igen?
- Ki vezeti most a Városiakat?
- Chaz Santangelo.
- Visszafogott vagy fundamentalista?
- Temperamentumos, úgyhogy jobb, ha a kedvében járunk.
- A Városiakat ez nem hatja meg – jegyzi meg Richard.
- Nem veszek róla tudomást.
- Nehéz eset lesz? – kérdezem Bentől.
- Mindig az. De nem az a gengszter típus – válaszolja Ben –, ellenben a Kadétek vezetőjével.
- Az ki? – vakkantja Richard.
- Látom, ahogy Ben szinte összehúzza magát, mintha egy újabb ütésre számítana.
- Mindent a maga idejében. Idén magunk mellé állítjuk a Városiakat – jelentem ki, Ben kivételével kizárva a többieket.
- A helytelenítések kórusa azokra a szabványdalokra hasonlít, amik valahogy mindig a toplisták élén végzik. Már az első percben megragad az emberben a dallama, amit a következőben már ununk is.
- Erre eddig nem volt példa – vágja rá Richard.
- És nézd meg, mi lett belőle! Az elmúlt néhány évben jelentős területet veszítettünk. Amit aztán a Kadétek és a Városiak osztottak fel maguk között. Már nem sok maradt, amit elveszíthetünk.
- Mi van az Imafával? – kérdezi megint Ben.
- Az Imafa nem olyan fontos – felelem, és felálllok.
- Raffaella szerint a három évvel ezelőtti csere tisztességtelen volt – száll vitába Ben.
- Próbálok nem felidézni, hogy Raffaella, Ben és én a hetedik osztály nagy részét együtt töltöttük, Hannah-nál bujdosva. Már nem is

emlékszem Ben háttérére. Egy csomó nevelőszülő, azt hiszem. Egyikük a kezébe nyomott egy hegedűt, és ezzel megváltoztatta az életét.

- Tégy meg egy szívességet – fordulok felé kissé drámai hangon.
- Sose keverd bele a tisztességet abba, amit itt csinálunk.

MÁSODIK FEJEZET

Amikor vége, amikor már csak én maradok ott a vászonnal borított döngölt padlón ülve, amikor a gyertyák már leégték és feljött a nap, elindulok Hannah folyóparti háza felé. A ház, mióta csak az eszemet tudom, befejezetlenül áll. Valahol mélyen ez mindig is megnyugtató, mert az emberek általában nem hagyják ott a félkész házukat.

Mióta csak hat évvel ezelőtt idekerültem, mindig az volt a büntetésem, hogy a házán dolgozzak. Ez a büntetés jár azért, ha nincs máshová menned a szünidőkbén, ha megszeged a kijárási tilalmat, vagy ha nyolcadikban megszöksz egy Kadéttal. Néha annyira unatkozom, hogy odamegyek, közlöm vele, hogy megszegtem a kijárási tilalmat, mire azt feleli: „Nos, akkor semmi szombati külön kiváltság, Taylor”, és utána egész nap vele kell dolgoznom a házon. Néha egy szót sem szólunk egymáshoz, máskor viszont lyukat beszél a hasamba, ahogy mindenről és semmiről fecseg. Ilyenkor olyan meghittség van közöttünk, amiből egyértelmű, hogy ő nemcsak a Házam felügyelője. Tisztségének megfelelően beosztásokat állít össze, értesít minket a Házak közti áthelyezésekről, a vizsgabeosztásokról, a

tanulócsoportokról és a büntetésekről. Olykor leül az alsóbb évesekkel, és segít nekik a házi feladatban. Vagy meghívja őket magához, teát főz nekik, és közli velük a rossz hírt, mint például egy nagyszülő halálát, egy szülő rákos megbetegedését, vagy regénybe illő történeteket gyárt arról, hogy valakinek az anyja vagy apja miért nem tudta meglátogatni azon a hétvégén.

A távollévő szülők nem olyan ritkák erre felé, valószínűleg azért, mert a diákok tizede állami gondozott. A Jellicoe Iskolát az állam tartja fenn. Nem a pénzről vagy a vallásról szól, de megválogatják a tanulókat, így legtöbbször elég művelt. A többiek vagy helyiek, vagy alternatív környezetvédők gyerekei, akiknek a szülei szentül hiszik, hogy ha a vadonban taníttatják a csemetéiket, azzal beléjük nevelik a természet szeretetét. Ám épp ellenkezőleg: amint vége a tizenkettediknek, a legtöbben a város felé veszik az irányt, és belevetik magukat a mókuskerékbe, vissza sem nézve. Aztán ott vannak azok, mint Raffaella, aki Városi lány, mégis itt lakik velünk, mert a szülei a Jellicoe Gimnáziumban tanítanak a városban, és úgy vélték, jobb, ha ennek nem teszik ki a lányukat. Richard szülei pedig a nagykövetségben dolgoznak, és az év nagy részében külföldön tartózkodnak, de a nagyszülei a környék külső kerületében élnek, így ez tűnt számára a legjobb választásnak.

Nem tudom, én hogy jövök a képbe. Egy nap, tizenegy éves koromban az anyám kihozott ide, és míg én a Jellicoe Road-i 7-Elven áruház mosdójában voltam, elhajtott, és otthagytott. Ez is az élet egy meghatározó pillanata, amikor az ember anyja ilyet tesz. Nem mintha nem bocsátaná meg neki. Ez inkább olyan, mint azok a horrorfilmek, amikor a főszereplőt megtámadja egy zombi, és meg kell győznie a társnőjét, hogy lője le, mert tíz másodperc múlva már nem az lesz, aki addig volt. Ugyanúgy fog kinézni, de nem lesz lelke.

Nem tudom, ki volt az anyám a drogok meg az összes többi szer előtt, de néha feldereng pár emlékkép szétforgácsolódott, együtt töltött időnkből, és ilyenkor olyan szenvedélyt látok, amit sosem fogok megtapasztalni. Legtöbbször azonban egy zombira hasonlított, aki rám nézett, és olyanokat mondott: „Meg sem kereszteltelek. Te keresztelted meg magadat.” Ezt mindig úgy értelmeztem magamban, hogy amikor megszülettem, még arra sem vette a fáradságot, hogy személyazonosságot adjon nekem. Persze ez jóval összetettebb, és ő sem az a megváltoztathatatlan gonosz, de az én verzióm segít, hogy ne örüljek bele a helyzetbe. Hannah, természetesen, egy másik változatot ismer, de mint minden más, ezt is megtartja magának.

Általában, főleg az ehhez hasonló napokon, mintha állandóan haragban állnánk egymással, és ez ma sincs másképp.

– Az áthelyezések – mondja felém nyújtva a lapot. Még arra sem veszem a fáradságot, hogy ránézzek.

– Az én Házam tele van. Nem lehet több áthelyezés – felelem.

– Van néhány törékeny gyerek azon a listán.

– Akkor miért hozzám kerülnek?

– Mert te a szünidők alatt is itt leszel.

– Miből gondolod, hogy ezúttal nincs hová mennem?

– Szeretném, ha a szárnyaid alá vennéd őket, Taylor.

– Nekem nincsenek szárnyaim, Hannah.

Rám mered. Pillantásának mindig súlya van. Csalódottság, bele-törődés és ingerültség keveredik benne. Soha senki másra nem néz így, csak rám. Mindenki más mazsolás süteményt, meleg mosolyokat és kérdésáradatot kap, én pedig egy pillantást tele bánattal, dühvel, fájdalommal és még valamivel, amit sosem tudok megfejtetni. Az évek alatt megtanultam elfogadni azt, hogy Hannah öt perccel azután, hogy az anyám megszabadult tőlem, a Jellicoe Roadon járt,

nem pusztán a véletlen műve volt. Sosem tette, hogy az lett volna, főleg az alatt az első év alatt, amikor vele éltem, mielőtt elkezdtem volna a gimit. Hetedikben, amikor beköltöztem a kollégiumba, csodálkoztam, mennyire hiányzik. Azzal, hogy már nem a befejezetlen házban élek, mintha még egy lépéssel eltávolodtam volna attól, hogy megértsem a múltamat. Valahányszor nyomok után kutatok, szimatolásom mindig egy emberhez vezet: Hannah-hoz.

Elveszem tőle a listát, csakhogy végre békén hagyjon.

– Nem alszol rendesen. – Ez nem kérdés, csak kijelentés. Előrenyúl, és megérinti az arcom, mire én elhúzódva hátrálok.

– Menj, egyél valamit, aztán irány a sulis. Talán az utolsó órákra még odaérsz.

– Lehet, hogy elmegyek.

– Csak miután befejezted az iskolát – feleli tompán.

– Nem, akkor megyek el, amikor akarok, és még te sem állíthatsz meg.

– Itt maradsz a következő tanév végéig.

– Nem vagy az anyám.

Minden egyes alkalommal ezt mondom neki, amikor meg akarom bántani, és minden egyes alkalommal arra számítok, hogy megtorolja.

– Nem, nem vagyok – sóhajtja. – De egyelőre csak én vagyok neked, Taylor. Úgyhogy ugorjunk arra a részre, amikor adok neked reggelit, és utána bemész órára.

Néha mintha szomorúság telepedne az arcára, egy mindent elsöpítő szomorúság, és olykor kétségbeesést is látok rajta. Egyszer-kétszer valami teljesen mást is láttam rajta. Például amikor a kormány csapatokat küldött a tengerentúlra, hogy ott harcoljanak, vigasztalhatatlan volt. Vagy amikor harminchárom éves lett.

– Pont mint Jézus, amikor meghalt – viccelődtem. De emlékszem az arckifejezésére.

– Ugyanannyi idős vagyok, mint az apám, amikor meghalt – felelte. – Idősebb vagyok, mint amennyi ő valaha is lesz. Van ebben valami természetellenes.

Aztán jött az az időszak nyolcadikban, amikor a Remete a fülembé súgott valamit, aztán lelőtte magát, én pedig megszöktem azzal a Kadéttal, majd a Tábornok visszahozott minket. Emlékszem a Tábornok kemény arckifejezésére, mintha minden erejével azon lenne, hogy kemény maradjon. Hannah nem nézett rá, és emlékszem, ez nagy erőfeszítésbe került. Csak annyit mondott: „Köszönöm, hogy hazahozta”, és hagyta, hogy ott maradjak vele a befejezetlen házában, a folyónál. Egész éjjel szorosan magához ölelt, mert valahol a városban, ahol a Tábornok ránk talált, eltűnt két gyerek, akik Hannah szerint akár mi is lehettünk volna. Hetekkel később megtalálták azt a két gyereket. Fejbe lőtték őket. Hannah elsírta magát, valahányszor róluk beszéltek a hírekben. Emlékszem, azt mondtam neki, hogy szerintem a Tábornok a sorozatgyilkos, és akkor hosszú idő után először láttam nevetni.

Ma valami nincs rendben velem, de nem tudok rájönni, hogy mi. Körbenézek a szobában, és észreveszem, hogy milyen rendezettnek tűnik. Még a kéziratát is mintha szép kupacba rendezte volna az asztala szélén. Amióta csak ismerem, ugyanazt a regényt írja. Általában elrejt, de tudom, hol találhatom meg, mint azok a kamasz fiúk a filmekben, akik tudják, hol van az apjuk pornója. Szeretek a nyolcvanas évekbeli fiatalokról olvasni, még akkor is, ha sehogy sem tudom összerakni a történetet. Hannah még nem szerkesztette meg rendesen. Már megszoktam, hogy jelenetenként olvasom, de egy nap majd szeretném sorba tenni anélkül, hogy azon aggódnék, hogy felbukkan és rajtakap.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Észreveszi, hogy a lapokat nézem.

– Szeretnéd elolvasni? – kérdezi halkán.

– Nincs rá időm.

– Már évek óta el akarod olvasni, úgyhogy talán nem tolakodás, ha megkérdem: most miért nem, ha már egyszer felajánlottam?

– Ez új – felelem.

– Mi új?

– Hogy kérdezel tőlem.

Erre nem válaszol.

– Sosem kérdezel tőlem semmit – vádolólok meg.

– Hát, mit szeretnél, mit kérdezzek tőled, Taylor?

Csak bámulok magam elé, és mint általában, utálok azért, hogy nem jön rá, mire van szükségem.

– Azt akarod, hogy megkérdessem, hol voltál egész éjjel? Vagy inkább azt, hogy miért kell mindig ilyen bonyolultnak lenned?

– Jobb szeretném, ha ennél valami fontosabbat kérdeznél tőlem, Hannah.

Például, hogy mégis hogyan vezessek egy társaságot. Vagy mi lesz velem jövő ilyenkor. Csak úgy eltűnök majd, ahogy a jelentéktelen vezetőink múlt éjjel? És hová tűnök el?

– Kérdezd meg, mit súgott a Remete aznap a fülemben.

Látom rajta, hogy megdöbben, mogyoróbarna szeme tágra nyílik. Egy-két másodpercet habozik, mintha előbb levegőhöz akarna jutni.

– Ülj le! – mondja halkán.

Megrázom a fejem, és feltartom a listát, amit az előbb adott.

– Bocs, nincs időm. Van pár rászoruló gyerek, akikre vigyáznom kell.

.....